

OD ISTE AUTORKE

VIDIMO SE U KAPKEJK KAFEU

BOŽIĆ U KAPKEJK KAFEU

DOBRO DOŠLI U ROUZINU PRODAVNICU SLATKIŠA IZ SNOVA

MALA PEKARA NA OBALI

DŽENI KOLGAN

Prevela
Sanja Bošnjak

■ Laguna ■

Naslov originala

Jenny Colgan

LITTLE BEACH STREET BAKERY

Copyright © Jenny Colgan, 2014

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Ana-Mari Fori, moju dragu prvu čitateljku,
i previše daleku prijateljicu, koja zna kako je čekati nekoga
da se vrati kući sa mora.*

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

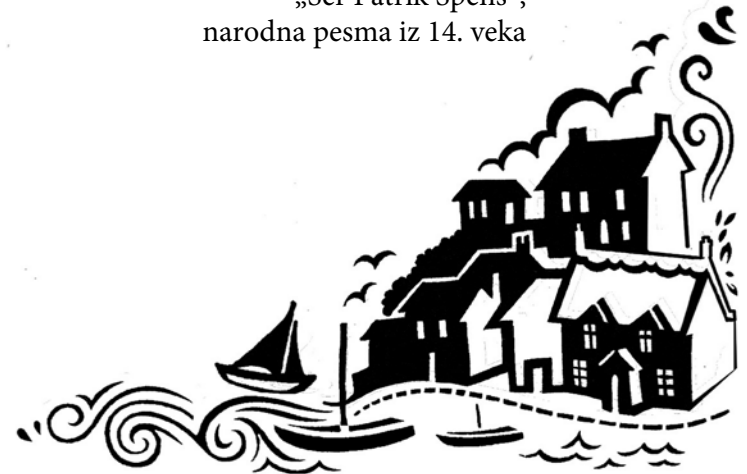

*Eh da sam ribar,
da me more ljulja
daleko od kopna
i gorkih uspomena.
Da udicu zabacim svoju
opušteno i s ljubavlju
bez pritiska tavanice,
samo nebo i zvezdice
u glavi mi svetlo sija
ne puštam te iz naručja.
Juhuu!*

„Ribarski bluz“, Votërbojs

*Ustajte, ustajte, lepi mladi momci
Brod plovi u zoru
Bio vetar ili zima, il' opasna oluja.*

„Ser Patrik Spens“,
narodna pesma iz 14. veka

Prvo poglavlje

Posle mnogo godina, kad je Poli bila stara dama i stanovala daleko odatle, bilo joj je teško da objasni da su tako živeli nekad. Nekim danima su mogli preći na kopno automobilom, ali ponekad su morali da plove brodićem. Dešavalo se da budu dugo odsečeni i niko nije znao na koliko dugo ili kako će biti; plimski grafikoni su pratili samo plimu i oseku, ne i vremenske prilike.

„Ali zar to nije bilo užasno?“, pitala je Džudit. „Pomisao da ste odsečeni?“

I Poli bi se setila kako se sunce presijavalo na vodi, kad se nije povlačila, a onda bi se svetlo promenilo i površina mora bi zasvetlucala ružičasto, rumeno, ljubičasto od zalaska sunca na zapadu, i znali bi da je prošao još jedan dan, a oni nisu išli nikuda.

„Zapravo, nije bilo“, odgovorila je. „Bilo je lepo. Samo je trebalo da se ušuškaš, primiriš. Ostaneš sam, ti i svi ostali u Mauntu. Pobrineš se da sve podigneš gore, i ako smo imali struje, bilo je dobro, ali ako nismo, pa, i tada smo se snalazili. Videle su se sveće kako svetlucaju u prozorčićima. Bilo je prijatno.“

„Zvuči kao da je bilo pre sto godina.“

Poli se nasmešila. „Znam. Ali nije bilo tako davno, stvarno nije... Meni kao da je prošlo za tren. Ako na nekom mestu ostaviš srce, ono je uvek s tobom.“

„Naravno, to je sve došlo mnogo kasnije. Na početku jeste bilo užasno.“

Godina 2014.

Poli je prelistavala papire koje su joj dali u sjajnoj fascikli sa slikom svetionika na koricama. Lepa slika, primetila je. Ulagala je veliki napor da na sve gleda s vedrije strane.

I dvojica muškaraca u prostoriji bili su ljubazni. Ljubavniji nego što su morali; tako ljubazni, zapravo, da se osećala još gore, umesto bolje. Bilo joj je žao, umesto da se ljuti ili im prkosi.

Sedeli su u stražnjoj prostoriji malog poslovnog prostora u preuređenoj železničkoj stanici na koji su ona i Kris bili tako ponosni. Kancelarija je bila udobna i ljupka, sa starim neupotrebljivim kaminom u nekadašnjoj čekaonici.

Sad su obe prostorije bile u neredu: izvučeni dosijei, sa iskopčanim kompjuterima, papirima razbacanim na sve strane. Oni ljubazni muškarci iz banke strpljivo su ih pregledali. Kris je sedeo snuždeno, kao petogodišnjak kome su oduzeli omiljenu igračku. Poli je trčkarala unaokolo trudeći se da bude od pomoći, a on bi joj povremeno uputio zajedljiv pogled, kojim kao da joj je govorio: „Zašto pomažeš tim ljudima koji pokušavaju da nas unište?“, i mada je pretpostavljala da je u pravu, nije mogla protiv sebe.

Kasnije joj je sinulo kako je banka unajmila te ljubazne ljude upravo iz tog razloga: da podstaknu predusretljivost,

izbegnu sukob, spreče borbu. To ju je rastužilo, i zbog sebe i zbog Krisa, a i zbog tih pristojnih ljudi, koji su iz dana u dan prisustvovali tuđoj nesreći. Nisu oni za to bili krivi. Kris je mislio da jesu, naravno.

„Dakle“, rekao je stariji muškarac, s turbanom na glavi i malim urednim naočarima navrh nosa, „uobičajeno je da se stečajni postupak obavi pre okružnog suda. Ne morate oboje da idete; dovoljno je da prisustvuje samo jedan direktor.“

Poli se trglala na reč „stečaj“. Zvučalo joj je tako konačno, tako ozbiljno. Nešto što se dešava blesavim pop zvezdama i slavnim ličnostima. Ne vrednim ljudima kao što su oni.

Kris se zajedljivo nasmejao. „Možeš ti“, rekao joj je. „Tebe više zanima ta poslovna strana.“

Mlađi čovek je sažaljivo pogledao Krisa. „Shvatamo da vam je ovo veoma teško.“

„Kako?“, pitao je Kris. „Jeste li ikad bankrotirali?“

Poli je bacila pogled na lepi svetionik, ali više joj nije vredelo. Pokušala je da misli na nešto drugo. Divila se ljupkim Krisovim crtežima koje su okačili na zid kad su se uselili pre sedam godina, oboje u srednjim dvadesetim, puni poleta što pokreću firmu za grafički dizajn. Počeli su dobro, s nekoliko Krisovih starih klijenata, a Poli je neumorno vodila posao, stvarala nove veze, razvijala mrežu, prodavala kompanijama po celom Plimutu, gde su živeli, a stigla je čak i do Eksetera i Trura.

Uložili su u stan u novoj zgradi blizu obale u Plimutu, veoma minimalistički i savremen, i izlazili su u sve posećene restorane i barove, da budu viđeni i sklapaju poslove. Dobro im je išlo – neko vreme. Činilo im se da su prilično uspešni, obožavali su da kažu kako vode sopstveni posao. Ali onda je došla dve hiljade osma i bankarska kriza, i nove tehnologije u kompjuterima olakšale su obradu slika i stvaranje sopstvene

umetnosti. Uz firme koje su sve manje upošljavale spoljne saradnike za reklamiranje i druge usluge slobodnih umetnika, i nametale sve više posla sopstvenim zaposlenicima, grafički dizajn se, kako se Kris izrazio, užasno sunovratio. I dalje se radilo. Ali oni su dobijali sve manje i manje posla.

Poli je radila do iznemoglosti. Nije prestajala da traži poslove, sklapa ih, daje popuste; sve samo da obavi prodaju za svoju darovitu drugu polovinu. Kris se, s druge strane, potpuno povukao, kriveći svet što ne želi njegovu predivnu umetnost i vešto ispisana slova. Postao je mrzovoljan i ćutljiv, čemu se Poli suprotstavljala održavanjem pozitivnog stava. Prilično teško je to izdržavala.

Iako Poli to nikad, nikad ne bi priznala, čak ni sebi, kad je taj dan konačno stigao – dugo nakon što ga je preklinjala da zatvori firmu i pronađu posao na drugom mestu, a on je optuživao za izdaju i kovanje zavere protiv njega – osetila je olakšanje. Bilo je neprijatno, grozno; velika sramota, iako se mnogima s kojima su posećivali popularne barove u centru Plimuta dešavalo to isto, ili su barem poznavali nekog ko je prolazio kroz to. Polina majka nije ništa razumela; njoj je to bilo nešto nalik na zatvor. Morali su da oglase stan na prodaju, počnu iz početka. Ali kad su gospodin Gardner i gospodin Basi došli iz banke, barem se činilo da će se nešto rešiti, nešto se dešavalo. Poslednje dve godine bile su žalosne i poražavajuće, i na poslovnom i na ličnom planu. Odnos im je zapravo zapao u krizu; više su ličili na dvoje ljudi koji nevoljno dele stan. Poli se osećala isceđeno.

Pogledala je u Krisa. Nove bore koje nije ranije primetila urezale su mu se na licu. Prošlo je dosta vremena, shvatila je, otkako ga je propisno pogledala. S posla je uvek odlazila prva, dok bi on ostajao i radio na malobrojnim porudžbinama, kao da bi savršenstvo izrade moglo promeniti ono

neizbežno, i pred kraj joj se činilo da je čak i samo podizanje pogleda kad se on vrati iz kancelarije nosilo u sebi primesu optužbe, pa je držala glavu pognutu.

Čudno, ali da im se samo privatni život raspadao, svi njihovi poznanici bili bi puni saosećanja, pomagali im, save-tovali ih i tešili. Ali propadanje posla... ljudi su se toga previše plašili da bi nešto rekli. Svi su se držali na odstojanju, i nisu mnogo ispitivali, čak ni Polina neustrašiva najbolja drugarica Kerensa.

Možda je strah – od nemaštine, gubitka života koji su tako vredno gradili – bio predebok, prejak, i svi su mislili da bi njihova nevolja mogla biti zarazna. Možda zato što ih nisu zapravo razumeli. Možda su se njih dvoje predugo i previše uspešno skrivali iza fasade: izgledali su veselo; plaćali su večere kreditnom karticom i zadržavali dah kad bi došao trenutak da se provuče kroz aparat; pravili su sami rođendanske poklone – hvala bogu što je Poli umela da mesu, to je bilo korisno; vozili su se sjajnom crnom mazdom, mada će sad morati da je prodaju, naravno. Poli nije bilo briga za kola. Njoj je stalo do Krisa. Ili joj je bilo stalo. Poslednjih godinu dana nije uopšte videla onog Krisa koga je poznavala. Dragog, zabavnog muškarca koji je bio tako stidljiv i nespretn kad su se upoznali, a zatim procvetao kad je pokrenuo sopstveni posao za grafički dizajn. Sve vreme ga je podržavala. Bili su tim. I to mu je i dokazala; prešla je da radi za njega. Uložila je svoju životnu ušteđevinu (koja nakon hipoteke nije bila velika), borila se i borila za klijente, umiljavala im se i jurila ih i iscrpljivala se na sve moguće načine.

To je, naravno, sve pogoršalo. Kad je konačno došao kući te kobne noći, hladnog, hladnog proleća, mada je njoj ličilo na beskrajnu zimu, i seo, a ona ga pogledala, zaista pogledala, mračno joj je rekao: „Gotovo je.“

Lokalne novine su se zatvarale, pa im nije trebala reklama, nije im trebao nacrt ili dizajn... a privatnim firmama više nisu trebali leci, ili jesu ali su ih osmišljavali sami na internetu i štampali ih kod kuće. Sad je svako bio dizajner, i fotograf, i sve ostalo što je Kris radio tako dobro, s toliko pažnje i smisla za sitnice. Nije to bilo samo zbog recesije, mada ni to nije pomagalo. Svet se promenio. Mogao je isto tako pokušavati da prodaje pejdžere ili kasete.

Prošli su meseci otkako su poslednji put vodili ljubav, ali često se budila rano i videla ga kako leži sasvim budan pored nje, očajnički računajući u glavi, ili je samo puštao da jad i strepnja ključaju u njemu. A ona se trudila da pronađe prave reči da pomogne, ali ništa nije vredelo.

„Ne, to neće uspeti“, odbrusio bi na svaki njen predlog, od svadbenog papirnog materijala do školskih godišnjaka. Ili: „Besmisleno je.“ Sve joj se više suprotstavljao, dok zajednički rad nije postao gotovo nepodnošljiv, i pošto mu se nije sviđao nijedan njen predlog za posao, a porudžbine su skoro sasvim presušile, ona je sve manje imala šta da radi. Puštala ga je da ode prvi ujutru na trčanje; to je jedini način da se oslobodim stresa, govorio je, na šta bi se ona ugrizla za jezik kako mu ne bi odgovorila da svaki put kad mu ona nešto predloži – šetnju do luke, izlet, stvari koje ništa ne koštaju – on zareži kako je sve beskorisno i neka ga ostavi na miru.

Pokušala je da ga nagovori da ode lekaru, ali i to je bilo gubljenje vremena. Jednostavno nije želeo da prizna da nešto nije u redu – s njim, s njima, s bilo čim. To je samo kriza; biće sve u redu. Zatim bi primetio kako je tražila poslove po internetu i to bi ga izludelo. Te noći su se posvađali gotovo do krvi, i sve je izbacio iz sebe: koliko je novca pozajmio, kako su okolnosti još gore nego što joj je priznavao. Zurila je u njega otvorenih usta.

Nedelju dana kasnije – tihih, mučnih nedelju dana – banuo je, seo i pogledao je pravo u lice.

„Gotovo je.“

I sad su se nalazili u ruševinama svoje firme s veoma ljubaznim gospodinom Gardnerom i gospodinom Basijem, i svaki srećan san i plan koji su imali u danima kad su mislili da mogu sve... svako parče papira koje je pred njom potpisao dok su otvarali šampanjac, krstili radni sto u lepoj maloj kancelariji, razrogačenih očiju gledali u svoju reklamu na Žutim stranama... sve je to nestalo, u svetu koji nije mario za to koliko su se oni trudili ili koliko su to želeli, jednako kao i za neki kliše iz rijaliti programa potpuno nebitan u stvarnosti. Bilo je gotovo. Sve slike svetionika na svetu nisu to mogle da promene.

Drugo poglavlje

„Evo šta sve imam“, govorila je Poli, dok je šetala kroz grad, na hladnom prolećnom vetru. Očajnički se trudila da se ohrabri i misli na nešto lepo; išla je da se nađe s najboljom drugaricom i nije želela da bude u suzama kad se sretnu.

„Zdrava sam. Dobro sam, osim nepouzdanog članka na nozi koji sam iskrenula na plesu u onom baru, a tako mi i treba. I telo i um me dobro služe. Izgubila sam novac u poslu, ali ljudi gube i više. Nisam doživela nikakvu prirodnu katastrofu. Porodica mi je dobro. Dosadni su, ali su dobro. Moja veza... drugi prolaze daleko gore. Daleko gore. Nije da se razvodimo...“

„Šta radiš?“, pitala je glasno Kerensa. Iako se klatila na vrlo visokim potpeticama, ipak se kretala brzo kao i Poli u starkama, i sustigla ju je dok se vraćala s posla – radila je kao poslovna savetnica. „Usne ti se pomeraju. Jesi li počela da ludiš? Jer znaš...“

„Šta?“

„Moglo bi da ti posluži kao strategija. Da dobiješ invalidninu?“

„KERENSA!“, viknula je Poli. „Grozna si. I ne, samo sam nabrajala ono što je kod mene dobro, ako moraš da znaš. Stigla sam do 'ne moram da se razvodim'.“

Kerensa bi namestila sumnjičav izraz samo da nije imala toliko botoksa na licu pa se često nije prepoznavalo šta oseća, ali ona bi ionako sve smesta vrlo glasno objasnila.

„Blagi bože, ozbiljno? Šta si još nabrojala? Imaš dve ruke, dve noge?“

„Mislila sam da smo se našle da me oraspoložiš.“

Kerensa je podigla zveketavu kesu iz prodavnice s vinom.

„Naravno da hoću. Dakle, dokle si stigla? Nakon što si odbila to da si beskućnica, nezaposlena i tako to.“

Zaustavile su se ispred Kerensine besprekorne gradske kuće, koja je imala dva mala narandžina drveta sa obe strane sjajnih crvenih vrata s mesinganim zvekirom.

„U stvari, nisam sigurna da želim da svratim“, izjavila je Poli, ali nije to zapravo mislila. Kerensa je bila takva; uvek se neposredno suočavala sa životom. I Poli je trebalo tako da se postavi u proteklih godinu dana kad je posao počeo da propada, a Kris se sve više udaljavao. Pitala je Kerensu za stručni savet samo jednom, kad su se malo napile pre mnogo godina na božićnoj zabavi, i Kerensa joj je rekla da je to što rade pomalo rizično, a onda ju je preklinjala da je ne pita ponovo. Poli je ubedila sebe kako su svi poslovi rizični i otada nikad više nisu načinjale tu temu.

„Pa, sad si ovde, i nemam nameru da pojedem ovaj čips sama“, veselo je odvrtila Kerensa, dok je vadila ključ na *Tifanijevom* privesku.

„Ti nikad ne jedeš čips“, progundala je Poli. „Ti ga samo izvadiš, a onda počneš: 'O, prejela sam se za ručak, molim te pojedi taj čips, ne može da stoji, pokvariće se.' A neće, kad smo već kod toga.“

„Pa, ako ostaneš, možeš ga pojesti polako, onako kako želiš, umesto da ga proždereš kao izgladneli pacov.“

Pre nego što je Poli stigla da joj odgovori, Kerensa je digla ruke.

„Samo ostani večeras.“

„U redu“, prihvatila je Poli.

Poli je zažmurila kad je to izgovorila, ali eto, gospodin Gardner i gospodin Basi su objavili: banka će uzeti stan. Kad je rekla majci, ona se ponašala otprilike kao da je Poli imala dete, pa ga prodala. Zato joj se i nije poveravala češće nego što je bilo baš neophodno.

„Dakle. Trudim se da na ovo gledam sa vedrije strane.“

„Na to što si beskućnica?“

„Zaveži. Samo mi treba novi stan.“

Kerensa je probala da se namršti, zatim je pogledala u mrvice čipsa koje joj je Poli ostavila na skupocenoj sofi.

„Samo tebi?“

Poli se ugrizla za usnu. „Ne raskidamo. Samo... Nisam sigurna da bismo nas dvoje, sudarajući se u malom, užasnom, iznajmljenom...“

Duboko je udahнула i otpila veliki gutljaj vina.

„Rekao je da će se na neko vreme vratiti kod mame. Samo dok... dok se malo ne dovedemo u red, znaš na šta mislim? Tada ćemo videti na čemu smo.“

Iz sve snage se pretvarala kako su tu odluku doneli smireno i razumno, umesto uz burne svađe i durenje.

„Mislim, dobro dođe... mala promena.“

Kerensa je saosećajno klimnula glavom.

„Dok se stan ne proda... mislim, nemam ništa. Ako dobijemo više od očekivanog, možda ćemo vratiti dugove, ali...“

„Ali ne računaj na to?“

„Kakve sam trenutno sreće“, odgovorila je Poli, „verovatno ću dobiti neku svoticu nazad, i kad budem izlazila iz banke nakon što je podignem, munja će sevnuti s neba i zapaliti je. A onda će mi klavir pasti na glavu i zakucati me u šaht.“

Kerensa ju je potapšala po ruci.

„Kako je Kris?“

Poli je slegla ramenima. „Otprilike isto. Izvršitelji su bili veoma ljubazni. Znaš, s obzirom na sve.“

„Kakav grozan posao.“

„Posao kao posao“, rekla je Poli. „Prilično sam pod utiskom trenutno.“

„Tražiš li?“

„Da“, odgovorila je Poli. „Previše sam stručna i prestara za svaki božji posao na ovoj planeti. Osim toga, izgleda da niko na zapošljava nekoga bez iskustva. Osim toga, treba mi prebivalište.“

Kerensa je odmah odgovorila: „Znaš da možeš živeti ovde.“

Poli se osvrnula po besprekorno čistom jednosobnom ženskom stanu. Kerensa je mogla da bira muškarce – zahvaljujući veoma zgodnom telu, skupoj odeći i neverovatno uobraženom držanju – ali ni izdaleka nije bila zainteresovana da se s nekim skrasi. Kao mačka s pedigreeom, pomislila je mrzovoljno Poli, dok je ona sama više ličila na velikog, druželjubivog, neurednog psa. Možda na springer španijela; imala je dugu crvenkastoplavu kosu i nežne crte lica.

„Radije bih spavala u kontejneru nego dovela u opasnost naše prijateljstvo tako što bismo ponovo delile stan.“

„Bilo nam je sjajno dok smo živele zajedno!“, pobunila se Kerensa.

„Nije!“, usprotivila se Poli. „Izlazila si svakog vikenda sa onim bučnim kretovima s čamcima i nisi nikad prala sudove!“

„Pa, pod jedan, zvala sam te da ideš s nama svakog vikenda.“

„I nisam išla zato što su bili kretovi.“

Kerensa je slegla ramenima.

„I pod dva, nisam nikad prala sudove zato što nisam ništa ni jela. Ti si svuda unaokolo ostavljala brašno i kvasac.“

Poli je oduvek volela da mesi. Kerensa je bila ubeđena da su ugljeni hidrati otrov i iskreno je verovala kako je alergična na gluten. Čudo što su bile tako dobre prijateljice.

„Svejedno, ne dolazi u obzir“, odbila je Poli tužno. „Ali, bože, ne verujem ni da bih mogla da živim s gomilom dvadesetogodišnjaka i pretvaram se da sam na njihovom nivou.“

Nedavno je napunila trideset dve godine. Nakratko se zapitala hoće li izvući sićušnu korist iz bankrota tako što sad više neće morati da kupuje poklone za venčanja i krštenja svima koje je u životu upoznala.

Kerensa se nasmešila. „E, baš bi mogla. Mogla bi izlaziti u klubove.“

„O bože.“

„Da budeš budna po celu noć i razgovaraš o smislu života i pušiš travu.“

„O gospode.“

„Da ideš da kampuješ na muzičkim festivalima.“

„Ozbiljno“, rekla je Poli. „Već sam očajna, a ti mi utrjavaš so na ranu. Samo trljaj. Mmm. So.“

Kerensa joj je pružila kesicu čipsa uvežbanim pokretom dosade.

„Pa ostani kod mene, rekla sam ti.“

„Na tvojoj basnoslovno skupoj sofa u jednosobnom stanu na neograničeno vreme?“, pitala je Poli. „Hvala ti, lepo od tebe što zoveš, ali potražiću nešto na internetu. Za sebe, sama. Biće... sjajno.“

Kerensa i Poli su ćutke piljile u laptop. Poli je razgledala ponudu stanova u okviru budžeta koji joj je odredila banka. Prizor baš nije bio ohrabrujući. Zapravo, stanarine kao da su poludele. Bilo je grozno.

„To je orman, a ne stan“, povremeno se ubacivala Kerensa. „Taj nema nijedan prozor. Zašto bi neko slikao prljavi zid? Kakav je onda drugi zid? Znam tu ulicu iz vremena kad sam bila u vezi s onim vozačem hitne pomoći. To je lokalna crna tačka. Tamo možeš dobiti bocu u glavu.“

„Nema ništa“, uznemirila se Poli. Nije imala pojma da im je hipoteka tako niska a stanarine tako visoke. „Apsolutno ništa.“

„A šta je sa 'zajedničkim luksuznim stanom'?“

„Neverovatno su skupi i moraš plaćati satelitsku televiziju i verovatno ga deliti s nekim čudakom koji drži tegove u svojoj sobi.“

Kako je prelistavala dalje, Polina zabrinutost je sve više rasla. Nije znala koliko nisko može da spusti standarde, ali što je više razgledala, sve je više shvatala da mora živeti sama. Koliko god se trudila da se drži pred Kerensom, Krisom i mamom, desilo se nešto zaista užasno i to neće nestati, još dugo. Pomisao kako tiho plače u svojoj sobi, okružena veselim mladim ljudima, bila je u najmanju ruku očajna, a u najgorem smislu tragična. Morala je da se povuče, da se oraspoloži. Neće odmah početi da se oblači kao da je deset godina mlađa i razgovara o dečaćkim bendovima. Niti će

se vratiti mami, koja ju je volela i učinila bi sve za nju, ali bi nesumnjivo uzdisala i žalosno je ispitivala o Krisu i pričala o tuđim unucima i... Ne. Imale su dobar odnos, ali sumnjala je da je dorastao ovome.

Dakle, onda. Šta?

Treće poglavlje

Narednog jutra, iako je bio mart i kiša dobovala po prozorima, Kerensa je ustala i izašla odmah posle šest u obližnji park, da odradi vežbe kakve su radile i britanske vojne snage. Zvala je i Poli, naravno, ali ona je samo zajejala i okrenula se na drugu stranu. Imala je blagi mamurluk i osećala ukus čipsa u ustima.

Čim je Kerensa otišla, skuvala je kafu, a onda je pospremila koliko je mogla u tom malenom, besprekornom prostoru. Mada, nije vredelo: njena torba je i dalje tu smetala, i nije joj bilo jasno kako to kod Kerense jastučići stoje uspravno, dok ona ne ume tako da ih namesti. Uzela je kafu, prosula malo na veoma skup tepih, i opsovala. Ne. Ovako neće moći.

Ponovo je uključila laptop. Stranice s poslovima mogle su sačekati nakratko; sad je morala pronaći mesto za život.

Ovog puta sporije, pregledala je svaki stan koji se izdavao u Plimutu u okviru svojih mogućnosti. Bili su ili grozni, ili u četvrtima gde se ne bi osećala bezbedno bez automobila. Smenjivala se stranica za stranicom dok nije stigla do kraja.